

Arrest

nr. 181 001 van 20 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 september 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. VAN DEN BROECK *loco* advocaat D. BOUCKAERT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen op 14 september 2015 België zijn binnengekomen samen met hun drie minderjarige kinderen, dienden op 15 september 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 2 augustus 2016 nam de adjunct-Commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen, die bij aangetekend schrijven van 2 augustus 2016 ter kennis werden gebracht aan verzoekers, zijn de bestreden beslissingen.

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 15/09/2015

Overdracht CGVS: 06/01/2016

U werd gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 06 juli 2016 van 14u10 tot 18u10, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, meester Boeckert, was aanwezig gedurende het volledige gehoor.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een sjiïet van Arabische origine. U bent de man van A. F. S. (O.V. (...)). U bent geboren in Najaf en heeft daar gedurende uw hele leven gewoond. Sinds 2012 woonde u enkele dagen in de week in Bagdad, waar u werkte.

U werkte sinds 2012 als griffier bij de Property Claims Commission (PCC) van het Iraakse parlement ('majlis al nu'ab'). Op 11 januari 2015 vindt u in uw studio in al Adhamiya, Bagdad, een dreigbrief van Ansar al Shaab ('aanhangers van het volk') opdat u met uw werk zou stoppen. Op 25 februari 2015 vindt u identiek dezelfde dreigbrief op de voorruit van uw wagen. In maart dient u een klacht in bij de politie naar aanleiding van de bedreigingen. Daarop besluit u met uw werk te stoppen en terug te keren naar Najaf naar uw familie. U woonde sindsdien bij uw schoonmoeder. Op 28 augustus 2015 verlaat u Irak met uw vrouw en drie kinderen met het vliegtuig naar Istanbul. U komt aan in België op 14 september 2015, waar u de volgende dag asiel aanvraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende originele documenten voor: identiteitskaart en nationaliteitsbewijs van uzelf, uw vrouw en uw drie kinderen, woonstkaart, rantsoenkaart en badge van de overheid. Daarnaast legt u volgende foto's of kopieën van documenten neer: badges van de overheid, dreigbrief, brief onderzoeksrechtbank van al Karrada, beslissing van de rechtbank, brief overplaatsing overheid, krantenartikel en foto's van uzelf.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen vreest u dat u vermoord zal worden door uw vervolgers die behoren tot Ansar al Shaab. U baseert zich hiervoor op twee dreigbrieven die u heeft gekregen in januari en februari 2015 (Gehoorverslag CGVS dd. 06/07/2016, pg. 13). Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft de Commissaris-Generaal geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om de volgende redenen.

Ten eerste bent u er niet in geslaagd om de twee bedreigingen aannemelijk te maken. Zo verklaart u dat u niet weet van wie die brieven afkomstig zijn, maar dat dat meestal van gelovige partijen is (CGVS, p. 14). Gevraagd door wie u werd bedreigd, antwoordt u: "Dat weet ik niet" (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met het feit dat u bij DVZ wel een concrete naam heeft genoemd, zegt u: "Ik heb daarnet gezegd, ik denk dat het de partijen zijn, maar ik ben er niet zeker van" (CGVS, p. 14). Gevraagd welke partij het dan is, antwoordt u: "Er zijn veel partijen bij ons, heel veel" (CGVS, p. 14). Nogmaals gevraagd over welke partij het gaat, zegt u dat u het niet weet (CGVS, p. 14). Gevraagd of die brief werd ondertekend, zegt u van niet (CGVS, p. 14). Gevraagd of er een naam te lezen is van wie die brief zou kunnen komen, antwoordt u uiteindelijk: "Er staat gewoon onderaan Ansar al Shaab, die de mensen, bevolking daar willen beschermen" (CGVS, p. 14). Het is bijzonder vreemd dat u aanvankelijk verklaart niet te weten van wie de brief afkomstig is, maar even later gedetailleerd verklaart dat door Ansar al Shaab werd verstuurd. De vaststelling dat u dermate volatiele verklaringen aflegt over de identiteit van uw vervolgers, toch geen onbelangrijk gegeven, doet meteen twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde bedreigingen. Bovendien weet u ook niet wie of wat Ansar al Shaab is en dient in dit opzicht te worden vastgesteld dat hij bijzonder vreemd is dat u geen enkele moeite heeft gedaan om meer te weten te komen over uw vervolger of over de bedreiging bij uw collega's, u werd ten slotte allen om dezelfde reden met de dood bedreigd ("Gericht aan mensen die in haia dawa al malikia werken, naar verschillende mensen, niet één persoon", CGVS, p. 14). Van iemand die tweemaal met dezelfde brief werd bedreigd en om deze reden internationale bescherming aanvraagt, kan op z'n minst verwacht worden dat hij op z'n minst een poging zou ondernomen hebben om hierover meer informatie in te winnen. Dit in casu niet het geval waardoor de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde bedreigingen verder in het gedrang wordt gebracht.

Ten tweede legt u vage en inconsistente verklaringen af over het motief achter deze bedreigingen. Zo geeft u enerzijds aan dat u tweemaal identiek dezelfde dreigbrief heeft ontvangen, terwijl u anderzijds verklaart dat u de eerste maal werd bedreigd omdat u voor de Amerikanen werkt en de tweede maal omdat u 'de Joden helpt'. Deze bedreigingen staat u met een kopie van de tweede dreigbrief (document 4). In deze brief valt echter nergens iets te lezen over Joden. De geloofwaardigheid van dit element worden verder onderuit gehaald wanneer blijkt dat er volgens uw verklaringen er momenteel nog 40.000 Joden in Irak wonen, dat deze Joden naar Irak zijn teruggekeerd, dat u hen persoonlijk heeft gezien, en dat u hen allemaal heeft geholpen met het terugvorderen van hun eigendommen in Irak ("De periode dat

ik werkte hebben we 40.000 geholpen"; "Ja, ik heb ze gezien. Het werd gecheckt, ik zag alles, ik heb veel joden gezien", CGVS, p. 12). Deze verklaring is echter in strijd met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd. Uit deze informatie blijkt namelijk dat het aantal Joden in Irak tot quasi nul herleid werd en het absoluut verboden is door de Iraakse regering om deze godsdienst te belijden, laat staan in Irak te wonen als etnische Jood. Het feit dat u beweert dat u zeer veel Joden hebt zien passeren en hen heeft geholpen op de Property Claims Commission (PCC), is bijgevolg totaal ongeloofwaardig.

Ten derde zijn uw verklaringen over de klacht die u naar aanleiding van de dreigbrieven zou hebben ingediend niet geloofwaardig. Zo blijken de door u neergelegde documenten gekenmerkt tegenstrijdig met uw verklaringen. Vooreerst legt u tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de datum van het indienen van de klacht. Wanneer u gevraagd wordt naar wanneer u deze klacht heeft ingediend, antwoordt u concreet en duidelijk: "In maart, direct na mijn tweede dreigbrief" (CGVS 1, p. 16). Ook uw vrouw verklaart dat u pas na het verkrijgen van de tweede dreigbrief een klacht zou hebben neergelegd, 'in februari ongeveer' (CGVS vrouw, p. 3). Geconfronteerd met het feit dat in de brief van de onderzoeksrechtbank als datum van de klacht '13.01.2015' genoteerd staat, antwoordt u: "De eerste brief was in januari, de tweede was in februari" (CGVS, p. 16). Nogmaals geconfronteerd met het feit dat u verklaart in maart een klacht te hebben ingediend, maar er 13.01.2015 op de brief staat, antwoordt u: "Dat is van de eerste dreigbrief" (CGVS, p. 16). Wanneer u verklaart dat u effectief maar één klacht heeft ingediend, wordt u nogmaals geconfronteerd met uw verklaring dat u die in maart heeft ingediend. Hierop antwoordt u: "Dat was van onderzoeksrechter, dat is de andere brief van de rechter" (CGVS, p. 16). De vraag herhaald, antwoordt u: "Ik bedoelde over die rechtbank, beslissing" (CGVS, p. 16). Verder geconfronteerd met uw eigen woorden, namelijk dat u gevraagd werd wanneer u de klacht heeft ingediend en dat u maart antwoordde, reageert u: "Ja, ik bedoelde dat zo niet" (CGVS, p. 16). Wanneer u voor de laatste keer gevraagd wordt waarom u maart zegt, antwoordt u: "Ik was in de war. Al die data" (CGVS, p. 16). Gezien u als antwoord op de ondubbelzinnig geformuleerde vraag wanneer u een klacht indiende kordaat 'in februari' en 'direct na de tweede brief' antwoordde en gezien uw vrouw het hierover het zelfde verklaarde, kunt u niet aannemelijk maken dat het hier om een loutere verwarring van uwentwege zou gaan. U bent er bijgevolg niet in geslaagd om een afdoende verklaring te bieden voor deze tegenstrijdigheid. Het feit dat u expliciet verklaart dat u na de tweede dreigbrief (die u ontvangen heeft op 25.02.2015) een klacht heeft ingediend (zie supra), maar die klacht reeds op 13.01.2015 blijkt ingediend te zijn, is zeer opmerkelijk en doet bijgevolg grote vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde bedreigingen. Ook uw verdere verklaringen hieromtrent worden door tegenstrijdigheden gekenmerkt. Wanneer u verder gevraagd wordt of er iets van deze klacht is gekomen, antwoordt u: "Neen, ik ben uit Irak vertrokken" (CGVS, p. 16). Echter, u legt twee brieven van de onderzoeksrechtbank van el Karrada voor waaruit blijkt dat er een beslissing werd genomen om uw rechtszaak te bundelen met de rechtszaken van twee van uw collega's. Hieruit blijkt niet alleen dat er een rechtszaak werd ingesteld om de daders te identificeren, maar ook wel degelijk een beslissing werd genomen door de onderzoeksrechtbank van el Karrada. Uw verklaring dat er dus niets van deze klacht is gekomen is in strijd met de inhoud van de door u neergelegde documenten. Dit vormt een verdere bevestiging van het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas.

Ten slotte wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit gehaald door volgende opmerkelijke vaststellingen. Vooreerst blijkt dat u tussen de eerste en de tweede bedreiging gewoon bleef verder werken. Gezien de dreigbrievenbrief duidelijk de medewerkers van de Property Claims Commission (PCC) viseerden en u met de dood bedreigd werd, was u dus op de hoogte van de risico's die verbonden waren aan uw werk. Toch bleef u gewoon verder werken en kende u bovendien verder geen problemen. Pas na de tweede bedreiging besloot u met uw werk te stoppen. Dergelijk gedrag valt echter niet te rijmen met het gedrag van iemand die met de dood bedreigd werd. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde bedreigingen verder in twijfel getrokken. Vervolgens dient opgemerkt te worden dat u, nadat u besloot om te stoppen met werken na de tweede bedreiging, nog 5 à 6 maanden tot in augustus 2015 in Irak verbleef. Bovendien spreekt u niet enkel zichzelf hieromtrent tegen, maar ook uw vrouw. Gevraagd waarom u tot in augustus – uw werd bedreigd in januari en februari – heeft gewacht om Irak te verlaten, antwoordt u: "Het was niet zomaar dat ik wachtte, ik wachtte tot alles in orde was, ik woonde bij mijn schoonmoeder, tot ik mijn auto verkocht en alles in orde. Dan zijn we vertrokken" (CGVS, p. 17). Nogmaals gevraagd waarom u zo lang wachtte, gezien u toch 5 à 6 maanden nog in Irak bent gebleven na de bedreigingen, antwoordt u: "Ik had geen geld" (CGVS, p. 17). Nogmaals gevraagd of er een specifieke aanleiding was voor uw vertrek, antwoordt u: "Alleen voor geld, ik was ook niet in mijn eigen huis" (CGVS, p. 17). Deze verklaring is echter opvallend verschillend ten opzichte van uw eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), waar u het volgende verklaarde: "Toen rechter "F. A. D." werd vermoord op 10/08/2015 heb ik besloten om te vertrekken" (CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Ook uw vrouw verklaarde in dit verband: "We woonden van plaats naar andere plaats, we waren ven plan om ergens te wonen in

Irak. Maar nadat er een collega van mijn man is vermoord, dan zijn we niet langer kunnen blijven en zijn we dan vertrokken" (Gehoorverslag CGVS 2 dd. 06.07.2015, p. 3). Zelfs wanneer u meermaals gevraagd wordt waarom u zo lang gewacht heeft, haalt u dit element niet aan. Het feit dat u een gebeurtenis met dergelijke impact niet vermeldt op het CGVS, terwijl u nochtans uitdrukkelijk wordt gevraagd naar de directe aanleiding voor uw vertrek uit het land en waarbij u enkel verklaart dat u wachtte op geld en tot alles geregeld was, wijst in de richting van ongeloofwaardige verklaringen. Er kan immers verwacht worden dat u spontaan melding maakt van dit incident wanneer u wordt gevraagd naar de directe aanleiding van uw vertrek.

Uit bovenstaande verklaringen blijkt niet dat u er in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals in bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende identiteitsdocumenten neer: originele identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uzelf, uw vrouw en uw drie kinderen, en een originele woonst- en rantsoenkaart. Deze documenten hebben echter louter betrekking op uw persoonsgegevens en die van uw gezin en veranderen dus niets aan bovenstaande analyse. Verder legde u volgende documenten neer in verband met uw werk: originele badge van de overheid, kopie van badge van de overheid, brief overplaatsing, foto's op uw werk en krantenartikel. Deze documenten hebben louter betrekking op uw professionele activiteiten en veranderen ook niets aan bovenstaande analyse. Verder legde u een dreigbrief, een brief van de onderzoeksrechtbank van el Karrada aan het hof van beroep van el Rusafa voor en een beslissing van de onderzoeksrechtbank van el Karrada (documenten 4-5). Er dient echter opgemerkt te worden dat documenten enkel geloofwaardige verklaringen kunnen staven. Zoals hierboven omstandig werd aangetoond, is dit in casu niet het geval (zie supra). Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie bijlage) dat dergelijke documenten in Irak gemakkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 24 december 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Najaf te worden beoordeeld. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjiiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in

juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdroef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 15/09/2015

Overdracht CGVS: 06/01/2016

U werd gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 06 juli 2016 van 18u12 tot 18u32, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, meester Boeckert, was aanwezig gedurende het volledige gehoor.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een sjiit van Arabische origine. U bent de vrouw van B. A. G. S M. (O.V. (...)). U bent geboren in Najaf en heeft daar gedurende uw hele leven gewoond.

U bent huisvrouw. Op 11 januari 2015 vindt uw man in zijn studio in al Adhamiya, Bagdad, een dreigbrief van Ansar al Shaab ('aanhangers van het volk') opdat hij met zijn werk zou stoppen. Op 25 februari 2015 vindt hij identiek dezelfde dreigbrief op de voorruit van zijn wagen. Daarop besluit uw man

met zijn werk te stoppen en terug te keren naar Najaf naar zijn gezin. Sindsdien woonde u met uw man bij uw moeder en bij zijn zus. Op 28 augustus 2015 verlaat u Irak met uw man en drie kinderen met het vliegtuig naar Istanbul. U komt aan in België op 14 september 2015, waar u de volgende dag asiel aanvraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende originele documenten voor: identiteitskaart en nationaliteitsbewijs van uzelf, uw man en uw drie kinderen, woonstkaart, rantsoenkaart en badge van de overheid. Daarnaast legt u volgende foto's of kopieën van documenten neer: badges van de overheid van uw man, dreigbrief, brief onderzoeksrechtbank van al Karrada, beslissing van de rechtbank, brief overplaatsing overheid, krantenartikel en foto's van uw man.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag beroept op dezelfde feiten die ook uw echtgenoot B. A. G. S. M. (O.V. (...)) aanhaalde. Zo beroept u zich ook op het feit dat uw man vreest om vermoord te worden door zijn belagers, die lid zijn van Ansar al Shaab ('aanhangers van het volk'). Daarvoor beroept u zich ook op twee dreigbrieven in januari en februari 2015.

Gezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot wat dit betreft door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend, kan in uw hoofd evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw echtgenoot is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste:

[idem motivering bestreden beslissing van verzoeker]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren in het verzoekschrift vier middelen aan.

- In een eerste middel voeren zij een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur."

Na een algemene uiteenzetting over deze bepalingen bekritiseren zij het feit dat de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde bedreigingen in twijfel wordt getrokken.

Zij lichten toe als volgt:

"2.1.

Vooreerst dient opgemerkt dat het voor de heer B. A. een uiterst zwaar, diepgaand, vermoeiend en lang interview was.

Het interview duurde ruim 4 uur (van 14u10 tot 18u10).

Dit heeft ongetwijfeld zijn impact gehad op verzoeker.

Verzoeker was eveneens wat gespannen, hetgeen normaal is bij dergelijke verhoren die determinerend zijn voor de beslissing van het CGVS in hun asielprocedure.

Daarenboven waren de vertaalcapaciteiten van de tolk tijdens het verhoor ontoereikend.

De Arabische taal is rijk aan verschillende Arabische variëteiten en dialecten.

Tijdens het verhoor dd. 06.07.2016 bij het CGVS diende de tolk dikwijls te zoeken naar de juiste woorden/termen. Zij was niet altijd even goed verstaanbaar. Op cruciale momenten slaagde zij er niet in bepaalde termen correct te vertalen (zo was het onderscheid tussen een 'klacht' en een 'beslissing van de rechtbank' niet duidelijk, cfr. infra).

In elk geval is duidelijk dat zij het/de Arabische dialect/variëteit dewelke verzoekers spreken, niet machtig was.

Sommige vragen kwamen daardoor niet goed aan bij verzoekers. Vandaar dat verzoeker diverse malen stelde de vraag niet goed te begrijpen. Dit blijkt tevens genoegzaam uit het interview. Dit blijkt nu onterecht in het nadeel van verzoekers te spelen.

2.2.

Verwerende partij meent ten onrechte een aantal elementen te kunnen opwerpen dewelke volgens haar tot de ongeloofbaarheid van verzoekers zou doen besluiten.

Verzoekers weerleggen deze elementen hierna één voor één:

☐ *Omtrent de afzender van de twee dreigbrieven (cfr. CGVS, p. 14):*

Ten onrechte is het CGVS van oordeel dat het bijzonder vreemd is dat verzoeker aanvankelijk verklaart niet te weten van wie de brief afkomstig is, maar even later gedetailleerd verklaart dat deze door ANSAR AL SHAAB werd verstuurd.

Reeds van bij het eerste interview bij het DVZ deelden beide verzoekers mee dat de dreigbrieven afkomstig waren van ANSAR AL SHAAB. Zo verklaarde de heer B. A. op de vragenlijst dd. 17.12.2015: 'Ik heb 2 brieven ontvangen, getekend door 'Ansaar Al shaab'.

Toen tijdens het verhoor op het CGVS nogmaals werd gevraagd van wie die brieven afkomstig waren, ging verzoeker ervan uit dat het CGVS reeds wist dat zij van ANSAR AL SHAAB waren en dat men verder doorvroeg naar de identiteit van de precieze afzender.

Het enige wat verzoeker echter weet, is dat de dreigbrieven uitgaan van ANSAR AL SHAAB.

ANSAR AL SHAAB is echter een groepering van verschillende partijen met verschillende aanhangers en leden.

Het kan verzoeker dan ook niet kwalijk worden genomen dat hij de naam van de persoon of de precieze partij, lid van ANSAR AL SHAAB, niet kan benoemen.

Dit wordt ten andere bevestigd door het uiteindelijke antwoord van verzoeker: 'er staat gewoon onderaan ANSAR AL SHAAB, ...'. Hiermee wordt nogmaals bevestigd dat verzoeker wel degelijk wist dat ANSAR AL SHAAB de afzender van de dreigbrieven was.

In diezelfde lijn dient verwezen naar volgende passage uit de beslissing van verwerende partij (p. 2):

'Hieruit blijkt niet alleen dat er een rechtszaak werd ingesteld om de daders te identificeren, maar ook ...'

Verzoeker komt aldus zeer redelijk en geloofwaardig over, daar waar hij tijdens het verhoor stelde dat hij niet weet van wie de brieven afkomstig zijn. De precieze daders waren immers zelfs nog niet geïdentificeerd door de onderzoeksrechtbank in IRAK.

Tot slot dient verwezen naar de verklaring van mevr. A. F. op de vragenlijst dd. 17.12.2015: 'Mijn man ontving een dreigbrief waarin stond dat hij niet meer voor het parlement mocht werken, zij wilden niet dat de Joden zouden terugkomen noch geld zouden ontvangen. We weten niet wie achter deze brief zit; Mijn man typt het vonnis van de rechter, er wordt druk gezet op mijn man door verschillende partijen om te sjoemelen met de bedragen.'

De precieze identiteit van de afzender van de twee dreigbrieven is onbekend. Het kan verzoeker(s) dan ook niet ten kwade worden geduid dat zij de identiteit van de afzender niet kunnen preciseren.

☐ *Omtrent het motief achter de bedreigingen:*

Het CGVS stelt dat verzoeker vage en inconsistente verklaringen aflegt over het motief achter deze bedreigingen.

Volgens het CGVS is verzoeker niet geloofwaardig daar waar hij stelt dat hij in zijn hoedanigheid van griffier bij het PCC voor de Amerikanen werkte en hierbij ook Joden hielp.

Tijdens het interview vormde het aantal Joden dat verzoeker zou hebben geholpen, een twistpunt. Verzoeker stelde zo'n 40000 Joden geholpen te hebben.

Volgens het CGVS is dit niet mogelijk. Volgens de informatie waar het CGVS over beschikt, zou het aantal Joden in IRAK tot quasi nul zijn herleid.

Vooreerst dient opgemerkt dat de informatie waarop het CGVS zich baseert, zijnde krantenartikelen, allen gedateerd en niet langer actueel zijn. Zij dateren uit de periode 2008 tot 2011. Verzoeker ging pas aan de slag als griffier in het PCC in BAGDAD in 2012. De voornoemde bronnen van het CGVS zijn aldus niet representatief.

Een tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van de asielzoeker en informatie van het CGVS is op zichzelf niet voldoende om de aanvraag bedrieglijk te verklaren, omdat het niet vaststaat dat het CGVS over alle nuttige en correcte informatie beschikt (vgl. RvS 3 december 1996, nr. 63.415, T. Vreemd. 1997, 427.).

Het PCC waarvoor verzoeker werkzaam was, is een instantie die werd gecreëerd onder invloed van de Amerikaanse bestuurder Paul BREMER en die instaat voor de teruggave van de eigendommen aan personen die IRAK zijn ontvlucht (o.a. Joden).

Deze Joden bevinden zich heden buiten IRAK of leven in IRAK zonder hun geloof openbaar te maken. Tijdens de procedures bij het PCC worden zij desgevallend bijgestaan door een advocaat.

Niettegenstaande er volgens het CGVS geen Joden meer zouden wonen in IRAK, kan niet om de vaststelling heen dat verzoeker heel wat zaken heeft behandeld inzake de teruggave van onroerende goederen aan Joden.

Ter staving van hun asielaanvraag leggen verzoekers een krantenartikel voor m.b.t. de eerste joodse vrouw BASHARA die haar eigendom dankzij het PCC heeft teruggekregen. Het CGVS merkte tijdens het verhoor op dat de datum op dit krantenartikel is doorstreept, doch dit artikel kan tevens via het internet worden geraadpleegd.

In het kader van huidige procedure voegen verzoekers nog extra stukken toe ter staving van hun asielverhaal (stukken 13 en 15).

☐ *Omtrent de klacht uitgaande van verzoeker naar aanleiding van de dreigbrieven:*

Ten onrechte stelt het CGVS dat de verklaringen over deze klacht niet geloofwaardig zouden zijn, aangezien verzoekers tegenstrijdige verklaringen aangaande de datum van het indienen van de klacht afleggen, alsook omtrent het gevolg dat aan deze klacht werd gegeven (CGVS 1 p. 16 en CGVS vrouw, p. 3).

Rekening houdende met de omstandigheden van het verhoor van eerste verzoeker (de duurte, de intensiviteit, de gebrekkige verstaanbaarheid van de tolk, enz.), is het zeer aannemelijk dat verzoeker in de war was.

De beweerdelijke tegenstrijdige verklaringen kunnen evenwel geenszins in het nadeel van verzoekers worden uitgelegd.

Zoals eerder gesteld, beheerste de tolk niet dezelfde variëteit of hetzelfde dialect van de Arabische taal als verzoekers.

De begrippen 'klacht' en 'beslissing' werden duidelijk niet correct vertaald, hetgeen verwarring in hoofde van verzoekers creëerde.

Uit het verhoor blijkt duidelijk dat verzoeker dacht dat de interviewster aanvankelijk doelde op de beslissing van de rechtbank, die inderdaad dateerde van maart 2015, en niet op de klacht daterende van 13.01.2015:

'Wanneer u verklaart dat u effectief maar één klacht heeft ingediend, wordt u nogmaals geconfronteerd met uw verklaring dat u die in maart heeft ingediend. Hierop antwoordt u "Dat was van onderzoeksrechter, dat is de andere brief van de rechter"...'

Ten andere dient opgemerkt dat verzoekers in het eerste interview door de DVZ wel de juiste data van de klacht en de beslissing van de rechtbank vermeldde.

Op de vraag of er iets van de klacht is gekomen, antwoordde verzoeker van niet. Het antwoord van verzoekers is derhalve correct en niet tegenstrijdig.

De vervolgers werden immers niet geïdentificeerd. De klacht heeft evenmin een einde gemaakt aan de dreigementen.

Dit werd tevens bevestigd door zijn echtgenote in het verhoor bij het CGVS.

☐ *Omtrent het feit dat verzoeker na de eerste dreigbrief doorwerkte:*

Het CGVS vindt het niet geloofwaardig dat verzoeker pas na de tweede dreigbrief is gestopt met werken bij het PCC, terwijl hij met de dood werd bedreigd.

Het CGVS gaat voorbij aan de feitelijkheden van de zaak.

Verzoeker heeft immers onmiddellijk na de eerste dreigbrief dd. 11.01.2015 klacht neergelegd, m.n. op 13.01.2015.

Verzoeker achtte in eerste instantie nog niet zoveel belang aan de eerste dreigbrief. Hij wilde ook zijn echtgenote en gezin niet verontrusten.

Na de bevestiging van de doodsb bedreigingen aan zijn adres door middel van de tweede dreigbrief, werd het verzoeker duidelijk dat het menens was. Na de tweede dreigbrief is hij dan ook onmiddellijk gestopt met werken.

De verklaringen van verzoeker zijn derhalve geloofwaardig.

☐ *Omtrent het gegeven dat verzoekers pas op 28.08.2015 IRAK verlieten:*

Verkeerdelijk poneert het CGVS dat verzoeker zichzelf en ook zijn vrouw tegensprekt met betrekking tot de reden van vertrek in augustus 2015.

Na de tweede dreigbrief leefden verzoekers met hun kinderen niet langer op hun adres in NAJAF, maar bij hun (schoon-)moeder en (schoon-)zus in afwachting dat zij voldoende geld zouden hebben om hun land te ontvluchten.

Verzoeker verkocht met het oog op vertrek o.a. zijn wagen.

Zodra verzoekers over voldoende financiële middelen zouden beschikken, zouden zij hun land verlaten.

*Hun vertrek kwam immers in een stroomversnelling, toen rechter Farid Al Dori -eveneens werkzaam bij het PCC en aldus een collega van verzoeker - werd vermoord op 10.08.2015.
Dit werd tevens door beide verzoekers verklaard bij de DVZ.*

Zo verklaarde de heer B. A. op de vragenlijst dd. 17.12.2015:

'Toen rechter "Fahid Al Dori" werd vermoord op 10/08/2015 heb ik besloten om te vertrekken'.

Zo verklaarde mevr. A. F. op de vragenlijst dd. 17.12.2015:

'Een collega "Fahid al Dori" van mijn man werd ook zonder reden, enkel omdat hij voor het parlement werkt, vermoord ergens in augustus (10/08/2015). Dit was de aanleiding van ons vertrek.'

Ook verzoekster lichtte dit toe tijdens het verhoor bij het CGVS op 06.07.2016.

Het gegeven dat verzoeker dit element (de moord op zijn collega) niet heeft vermeld, kan hem niet ten kwade worden geduid.

De vraag was immers zeer algemeen geformuleerd.

Op de vraag waarom er zo lang werd gewacht om te vertrekken, was het antwoord van verzoeker dat zij nog niet over voldoende geld beschikten.

Dit was ook het geval. De verklaringen van verzoeker zijn dan ook niet leugenachtig.

Ten onrechte meent het CGVS dat mag worden verwacht dat verzoeker spontaan melding doet van dit incident ('de moord op zijn collega'), wanneer er wordt gevraagd naar de directe aanleiding van zijn vertrek.

Verzoeker had evenwel dit incident reeds bij DVZ opgeworpen en dacht dan ook dat het CGVS reeds op de hoogte was van dit incident en zij polste naar andere redenen."

Verzoekers stellen dat zij geloofwaardig zijn en gaan op algemene wijze in op de beoordeling van de geloofwaardigheid van een asielzoeker.

Alvorens te besluiten dat de bestreden beslissing in strijd is met de in het middel genoemde algemene beginselen van behoorlijk bestuur, voeren zij wat de weigering van de asielaanvraag van verzoekster betreft nog het volgende aan:

"Het CGVS beperkt er zich daarenboven toe te stellen dat, gezien in het kader van de asielaanvraag van haar echtgenoot wat dit betreft door het CGVS werd beslist hem de status van vluchteling of subsidiaire bescherming niet toe te kennen, dit eveneens geldt in hoofde van verzoekster.

Zonder enig nader onderzoek van de situatie en de verklaringen van verzoekster, wordt besloten om haar asielaanvraag te weigeren.

In tegenstelling tot de heer B. A. die zo'n 4 uren werd verhoord, werd verzoekster amper 20 minuten (van 18u12 tot 18u32) verhoord.

Verzoekster heeft haar asielverhaal aldus niet, minstens niet volledig, kunnen doen.

'Wanneer een beslissing slechts wordt gemotiveerd door verwijzing naar de motieven die hebben geleid tot de weigering van de man, maar niet antwoordt op de gegevens die de vrouw aanbracht om aan te tonen dat zij op eigen gronden vluchteling is, schendt de CGVS de motiveringsplicht.'

(RvS 10 augustus 2007, nr. 173.957, T. Vreemd. 2007, 268.)

Het CGVS is derhalve allerminst zorgvuldig te werk gegaan."

- In een tweede middel voeren verzoekers een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van een hogere rechtsnorm, m.n. artikel 1A2 van het Vluchtelingenverdrag, hetgeen eveneens een schending uitmaakt van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet."

Zij citeren deze bepalingen en menen dat zij er in geslaagd zijn om een vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag aannemelijk te maken. Zij gaan in op de criteria van het begrip vluchteling en stellen dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben. *In casu* lijdt het geen twijfel dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging, die een zekere ernst en een zekere zwaarte moet vertonen, hebben. Niet enkel verzoeker, maar ook zijn gezinsleden worden met de dood bedreigd. Zij vrezen vermoord te worden door aanhangers van ANSAR AL SHAAB, omdat de verzoeker werkzaam was voor het PCC. Zijn vrees komt gegrond voor, gelet op de twee dreigbrieven die hij in januari en februari 2015 ontving.

De eerste brief werd gevonden in zijn studio, de tweede op de voorruit van zijn wagen. Zijn vervolgers weten hem aldus te vinden. Hun vrees is terecht. Zo werden in het verleden reeds aanslagen op collega's van het PCC gepleegd (verzoekschrift, stuk 16 en 18). Deze vrees voor vervolging bestaat tot op heden, is nog steeds actueel. Het is voor verzoekers onmogelijk om terug te keren naar hun land van herkomst. Indien verzoekers zouden terugkeren naar Irak, zullen zij ongetwijfeld geconfronteerd worden

met daden van vervolging in Irak. De vrees van verzoekers is vaststaand, gelet op hun asiolverhaal en hun stavingsstukken.

- In een derde middel voeren verzoekers een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Zij gaan op algemene wijze in op de toepassing van dit artikel en betogen dat zij er in geslaagd zijn om een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in hun hoofde aannemelijk te maken.

Zij lichten concreet toe als volgt:

“Verder stelt het CGVS dienaangaande dat niet enkel de actuele situatie in het land van herkomst in rekening moet worden gebracht, maar ook de veiligheidssituatie in het gebied waarvan verzoekers afkomstig zijn, met name de provincie NAJAF.

Volgens het CGVS zou het geweld in de overwegend sjiiitische Zuid-Iraakse provincies zoals o.a. NAJAF zich hoofdzakelijk beperken tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zouden zijn afgenomen. Het geweld in Zuid-Irak zou daarnaast de vorm aannemen van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden (pag. 3).

Dat het CGVS dus zelf aangeeft dat overheidspersoneel het doelwit uitmaakt van actuele geweldconflicten in ZUID-IRAK.

Dat verzoeker net omwille van zijn hoedanigheid van griffier bij het PCC, een overheidsinstantie, gevisieerd wordt en met vervolging wordt bedreigd.

Dat het CGVS dus zelf aangeeft dat er een risico op ernstige schade in hoofde van verzoekers is.

Daarnaast stelt het CGVS dat naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, ook de veiligheidsmaatregelen in NAJAF toenamen, doch dat de directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uitbleven.

Er dient evenwel opgemerkt dat verzoekers niet zozeer IS vrezen, doch in hoofdzaak op de vlucht zijn ingevolge de dreigbrieven van ANSAR AL SHAAB.

De uiteenzetting als zouden de zuidelijke provincies van IRAK veilig zijn, doet derhalve niet terzake.

Verzoekers lopen in hun land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van de bedreigingen uitgaande van ANSAR AL SHAAB.”

- In een vierde middel wijzen verzoekers op een schending van artikel 48/6, tweede lid en artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

Na een theoretische uiteenzetting over deze bepalingen, stellen zij wat hun asielaanvraag betreft het volgende:

“Verzoekers legden ter staving van hun asielaanvraag reeds volgende documenten neer:

- ☐ *identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van verzoekers en van hun kinderen;*
- ☐ *woonstkaart*
- ☐ *rantsoenkaart*
- ☐ *badge van de overheid en foto's ervan*
- ☐ *kopie van de dreigbrief*
- ☐ *kopie van de brief van de onderzoeksrechtbank van EL KARRADA aan het hof van beroep van EL RUSUFA*
- ☐ *kopie van de beslissing van de onderzoeksrechtbank van EL KARRADA*
- ☐ *kopie van de brief overplaatsing overheid*
- ☐ *kopie krantenartikel*
- ☐ *foto's van de heer B. A. op zijn werk*

Deze overtuigingsstukken treden het relaas van verzoekers bij.

Zo tonen zij inderdaad aan dat verzoeker werkzaam was bij het PCC. Verzoeker staft zijn professionele activiteiten hiermee.

De Raad kan niet om deze stavingsstukken heen.

Op incorrecte wijze stelt het CGVS dat uit de informatie waarover zij beschikt, blijkt dat dergelijke documenten in IRAK gemakkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen.

Het CGVS bewijst evenwel niet dat dit werkelijk het geval zou zijn.

Uit niets blijkt dat de documenten die verzoekers aanwenden, vals zouden zijn dan wel dat zij deze tegen betaling zouden hebben verkregen.

Het CGVS motiveert zelfs niet waarom de door verzoekers neergelegde stukken vals zouden zijn.

'Indien de asielzoeker een vonnis van veroordeling uit zijn land van oorsprong toont en de CGVS beweert dat dit vals is, dient deze afdoend te motiveren waarom dit zo zou zijn. Twijfel moet in het voordeel zijn van de asielzoeker.' (RvS 27 juni 1996, nr. 60.545, T. Vreemd. 1997, 425.)

Verzoekers voldoen aan de vijf voorwaarden die door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet worden vooropgesteld.

Zij worden bijgevolg geacht geloofwaardig te zijn.

Daarenboven werden verzoekers reeds rechtstreeks bedreigd met vervolging of ernstige schade (cfr. de dreigbrieven uitgaande van ANSAR AL SHAAB). Deze bedreiging is nog steeds actueel.

Het tegendeel komt niet bewezen voor."

2.1.2. Verzoekers voegen ter ondersteuning van het beroep volgende documenten toe:

- Kopie van de identiteitsdocumenten van verzoekers en hun kinderen (stuk 1-5).
- Diverse internetartikels: over de oprichting van een orgaan voor eigendomsbetwistingen in 2004 (stuk 9), over het orgaan in Diwaniya in 2012 (stuk 10), over het orgaan in Kirkuk in 2010, 2012, 2014 en 2016 (stuk 11, 12, 14 en 18), over de Joden in de provincie Basra (stuk 13), over een zaak van een Jood in 2005 voor het orgaan voor eigendomsbetwistingen (stuk 15) en over de aanslag op het hoofd van het orgaan voor eigendomsbetwisting in 2008 in Bagdad (stuk 16)
- Foto's van verzoeker op zijn werk (stuk 17).

De Raad merkt op dat de identiteitsdocumenten en het stuk 15 reeds werden voorgelegd en zich in het administratief dossier bevinden, behoudens wat de vertaling van deze stukken betreft (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 11).

2.1.3. In de nota met opmerkingen betoogt de Commissaris-generaal dat er geen gegronde middelen werden aangevoerd en voegt hij volgende documenten:

- COI Focus "Irak. Corruptie en documentenfraude." van Cedoca van 8 maart 2016 (stuk 1)
- COI Focus "Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak." van Cedoca van 4 augustus 2016 (stuk 2)
- COI Focus "Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer." van Cedoca van 12 juli 2016 (stuk 3).

2.1.4. Bij een aanvullende nota van 28 november 2016 voegt de Commissaris-generaal "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet worden verzoekers' asielaanvragen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. De Raad merkt voorafgaand op dat verzoeksters asielaanvraag steunt op het asielrelaas van verzoeker. Zij geeft uitdrukkelijk aan dat zij geen eigen motieven heeft en dat zij geen bijkomende documenten wenst voor te leggen (CGVS-gehoorverslag, stuk 5B, p. 2). Gevraagd of zij alles heeft kunnen vertellen over haar problemen, antwoordt verzoekster bevestigend (CGVS-gehoorverslag, stuk 5B, p. 3). Ook de advocaat, die verzoekers bijstond zowel tijdens het CGVS-interview als bij dit beroep, antwoordde dat zij niets had toe te voegen, dat zij goed kon volgen en dat zij dacht dat verzoekers voldoende aan het woord zijn geweest (CGVS-gehoorverslag, stuk 5B, p. 4). Verzoekers' betoog dat verzoeksters asielaanvraag zonder enig nader onderzoek wordt geweigerd, dat zij haar verhaal niet of niet volledig heeft kunnen doen, mist feitelijke grondslag.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing die wordt genomen inzake de asielaanvraag van verzoeker eveneens gelden voor de asielaanvraag van verzoekster.

2.4. Waar verzoekers vooreerst verwijzen naar het uiterst zware, diepgaande, vermoeiende en lange interview van verzoeker, tonen zij onvoldoende concreet aan dat verzoeker niet in staat is geweest om coherente en aannemelijke verklaringen af te leggen en dit omwille van de impact van het afgelegde

CGVS-interview. Van bij het begin van het CGVS-interview wordt verzoeker uitgelegd hoe dit interview zal verlopen, wie erbij aanwezig is en wat van verzoeker wordt verwacht. Het is immers normaal dat verzoeker gespannen was en dat het interview ingaat op alle relevante elementen van de asielaanvraag, maar dit argument kan niet op zich en op dergelijk algemene wijze worden gebruikt om verzoekers verklaringen niet te kunnen beoordelen op hun duidelijkheid, nauwkeurigheid en coherentie. Het asielrelaas heeft immers betrekking op belangrijke feiten en gebeurtenissen die een asielzoeker persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen voor het vertrek uit zijn land van herkomst, zodat minstens van hem kan worden verwacht dat hij hierover aannemelijke en doorleefde verklaringen aflegt. Na lezing van het CGVS-gehoorverslag blijkt niet dat er sprake kan zijn van concrete elementen die een verkeerde beoordeling van verzoekers verklaringen ondersteunen.

Voor zover verzoekers opmerken dat de vertaalcapaciteiten van de tolk tijdens het CGVS-interview ontoereikend waren en dat dit stroef is verlopen daar er communicatieproblemen waren met de tolk, wijst de Raad erop dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat zij bij het CGVS-interview opmerkingen hebben geformuleerd over mogelijke problemen met de vertaling. Verzoekers moeten, indien er een taalprobleem rijst, hier in het belang van een goed verloop van de asielprocedure onmiddellijk op wijzen, temeer nu zij bij de aanvang van het CGVS-interview gevraagd werden of zij de tolk goed begrepen en hen duidelijk gemaakt werd dat eventuele problemen gemeld kunnen worden (CGVS-gehoorverslag, stuk 5A, p. 2 en 17 en stuk 5B, p. 2 en 3).

Wat de identiteit van de afzender van de twee dreigbrieven betreft, merkt de Raad op dat verzoekers kunnen worden gevolgd dat verzoeker de naam van de groepering die onderaan de brief staat inderdaad kent, maar dat de identiteit van de afzenders verder onbekend is gebleven en zelfs het onderzoek hiernaar niets zou hebben opgeleverd. Het is echter niet aannemelijk dat verzoekers ernstige problemen zouden hebben omwille van het louter ontvangen van deze dreigbrieven, aangezien er verder niets is gebeurd dat wijst in die zin. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker over de vindplaats van de eerste dreigbrief tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Bij aanvang van de asielprocedure heeft verzoeker een brief heeft gevonden aan zijn voordeur in Najaf, terwijl hij tijdens het CGVS-interview beweerde dat hij deze brief heeft gevonden onder de deur van hun huis in Bagdad (CGVS-vragenlijst, stuk 9B, p. 1; CGVS-gehoorverslag, stuk 5A, p. 14-15). Deze vaststelling ondergraaft de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de bedreiging die zou uitgaan van Ansar Al Shaab, een totaal onbekende groepering, nu verzoeker thans opnieuw niet verder komt dan de loutere bewering dat het *“een groepering is van verschillende partijen met verschillende aanhangers en leden.”*

Wat het motief achter de dreigbrieven betreft, volharden verzoekers in het feit dat verzoeker heel wat zaken heeft behandeld inzake de teruggave van onroerende goederen aan Joden en dat hij sinds 2012 in Bagdad dit werk eveneens verder kon zetten tot hij werd bedreigd begin 2015. Verzoekers kunnen worden bijgetreden dat de Commissaris-generaal op dit punt weinig nauwkeurig was in zijn stelling dat het aantal Joden in Irak tot quasi nul werd herleid, aangezien uit de objectieve informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het in deze informatie gaat over Bagdad en niet om Irak in zijn geheel. Niettemin blijken verzoekers verklaringen in strijd met de objectieve informatie waar hij volhardt dat hij zeer veel Joden heeft zien passeren in Bagdad op zijn werk en hij hen heeft geholpen met de terugvordering van hun eigendommen. De documenten waarnaar verzoekers verwijzen in het verzoekschrift gaan enerzijds over de reacties in Basra op een algemene claim van een Joodse belangenvereniging in 2009 voor hun eigendommen (verzoekschrift, stuk 13) en anderzijds over een mogelijk onderzoek van een zaak van een Jood in 2005 voor het orgaan voor eigendomsbetwistingen in Bagdad (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 11, nr. 8 en verzoekschrift, stuk 15). Verzoekers maken niet aannemelijk aan de hand van de afgelegde verklaringen of aan de hand van bijkomende documenten dat de situatie anno 2012-2015 in Bagdad anders was dan deze beschreven in de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 12, nrs. 3-6). Verzoekers asielrelaas dat hij veel Joden heeft zien passeren en hen heeft geholpen op de Property Claims Commission (PCC) sinds 2012 in Bagdad is dan ook niet geloofwaardig.

Bovendien blijkt verzoeker geen doorleefde antwoorden te hebben gegeven over waar de PCC is gevestigd in Najaf en Bagdad, aan wat dat dan precies is verbonden en waarvoor PCC dan staat (CGVS-gehoorverslag, stuk 5A, p. 8, 10 en 11). Meermaals gevraagd *“waar”* verzoeker werkte komt hij eerst niet verder dan dat hij in Najaf en dan sinds 2012 in Bagdad werkte, om pas na meerdere vragen te kunnen antwoorden in welke wijk het dan zou zijn geweest. Ook op de vraag voor welke instantie hij werkte geeft verzoeker vage en ontwijkende antwoorden door te verwijzen naar de kamer van volksvertegenwoordigers, de overheid. Hij antwoordt dat hij in Najaf boeken moest typen en dat het in

Bagdad over de PCC gaat. Als wordt gevraagd waarvoor deze afkorting eigenlijk staat, dan heeft verzoeker geen idee, terwijl hij dit van hem wordt verwacht aangezien hij in 1999 een diploma ICT heeft behaald aan de universiteit van Najaf (CGVS-gehoorverslag, stuk 5A, p. 8), tevens verklaarde een beetje Engels te kennen (Verklaring betreffende de procedure, stuk 9B) en sinds 2012 voor deze commissie in Bagdad werkte. Deze vaststellingen ondergraven het asielrelaas dat verzoeker voor de Property Claims Commission (PCC) sinds 2012 in Bagdad heeft gewerkt tot hij begin 2015 twee dreigbrieven heeft gekregen. De bij het verzoekschrift voorgelegde documenten over de oprichting van een orgaan voor eigendomsbetwistingen in 2004 (stuk 9), over het orgaan in Diwaniya in 2012 (verzoekschrift, stuk 10) en het orgaan in Kirkuk in 2010, 2012, 2014 en 2016 (verzoekschrift, stuk 11, 12, 14 en 18), veranderen geenszins de beoordeling van verzoekers verklaringen als ongeloofwaardig, te meer de informatie geen betrekking heeft op verzoeker en niet kadert in geloofwaardige verklaringen. Dit geldt evenzeer voor het document over de aanslag op het hoofd van het orgaan voor eigendomsbetwisting in 2008 in Bagdad (verzoekschrift, stuk 16).

Wat het motief betreffende verzoekers verklaringen over de klacht naar aanleiding van de dreigbrieven, stelt de Raad vast dat verzoekers niet aantonen dat de omstandigheden van het CGVS-interview een rechtvaardiging vormen voor de tegenstrijdige verklaringen. Er blijken evenmin vertaalproblemen, in tegenstelling tot wat verzoekers aanvoeren, en er blijken geen *“juiste verklaringen”* terug te vinden over de klacht en de beslissing van de rechtbank bij aanvang van de asielprocedure, want hierover werd niets verklaard in de CGVS-vragenlijst. Bijgevolg legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over de datum van de indiening van de klacht, die bovendien klemmen met de inhoud van de voorgelegde documenten over deze klacht. Volgens zowel verzoekers als verzoeksters verklaringen werd een klacht ingediend na ontvangst van de tweede dreigbrief, waarbij verzoeker het enerzijds heeft over direct na mijn tweede dreigbrief, in maart 2015, terwijl hij anderzijds verklaarde dat hij een tweede dreigbrief heeft ontvangen op 25 februari 2015 (CGVS-gehoorverslag, stuk 5A, p. 15-16). Verzoekster verklaarde eveneens dat verzoeker na de tweede dreigbrief, in februari ongeveer, een klacht heeft ingediend (CGVS-gehoorverslag, stuk 5B, p. 3). Geconfronteerd met het feit dat in de brieven van de onderzoeksrechtbank als datum van de klacht *“13.01.2015”* genoteerd staat, antwoordt verzoeker dat de eerste dreigbrief dateert van januari en de tweede van februari. Nogmaals geconfronteerd met het feit dat verzoeker verklaart in maart een klacht te hebben ingediend, maar op de brief januari wordt vermeld, reageert verzoeker dat dit van de eerste dreigbrief moet zijn. Wanneer verzoeker verklaart dat hij effectief maar één klacht heeft ingediend, wordt hij nogmaals geconfronteerd met zijn verklaring dat hij die in maart heeft ingediend. Ook de verdere verklaringen op dit punt scheppen geen enkele duidelijkheid waarom verzoekers verklaringen op dit punt tegenstrijdig zijn en niet overeenstemmen met de documenten die hij heeft voorgelegd (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 11, nr. 5A en 5B). Uit deze documenten blijkt overigens dat verzoeker inderdaad op 11 januari 2015 een eerste dreigbrief zou hebben ontvangen en op 13 januari 2015 hiervoor een klacht heeft neergelegd. Verzoeker kan niet worden bijgetreden dat het hier om een loutere verwarring van in zijn hoofde zou gaan. Verzoekers slagen er niet in om een verklaring te bieden voor deze vastgestelde tegenstrijdigheden. Het feit dat verzoekers expliciet verklaren dat verzoeker na de tweede dreigbrief van 25 februari 2015 een klacht heeft ingediend, maar die klacht reeds op 13 januari 2015, vlak na de eerste dreigbrief, blijkt ingediend te zijn, doet grote vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van aangehaalde bedreigingen.

Verzoekers weerleggen verder geenszins de motieven omtrent het feit dat verzoeker na de eerste dreigbrief verder bleef werken en ook geen problemen heeft gekend. Ook na de tweede dreigbrief bleven verzoekers nog ongeveer een half jaar in Irak, waarbij zij bovendien tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over hun verblijfplaats. Verzoeker verklaart dat zij steeds bij zijn schoonmoeder hebben gewoond (CGVS-gehoorverslag, stuk 5A, p. 7-8 en 16), terwijl verzoekster aangeeft dat zij eerst bij haar moeder zijn gaan wonen, maar daarna ook bij de zus van verzoeker hebben gewoond, dat het onmogelijk is om die moeilijke periode te vergeten waarbij de kinderen niet naar school gingen en dat zij van plaats naar andere plaats woonden in de periode tussen het ontvangst van de dreigbrieven en het vertrek uit Irak in augustus 2015 (CGVS-gehoorverslag, stuk 5B, p. 3).

Verzoekers zijn er niet in geslaagd om een coherentie en een logische chronologie op te bouwen omtrent hun concrete vluchtaanleiding. De incoherenties in verzoekers' verklaringen over hun concrete vluchtaanleiding zijn nefast voor de geloofwaardigheid van de door hen ingeroepen feiten.

Verzoekers voorgehouden profiel van overheidspersoneel wordt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt.

Ter staving van de asielaanvraag hebben verzoekers identiteitsdocumenten neergelegd, waarvan de vertaling thans bij het verzoekschrift werd toegevoegd. Deze documenten hebben echter louter

betrekking op hun persoonsgegevens en die van hun kinderen en veranderen dus niets aan bovenstaande analyse. Verder hebben zij volgende documenten neergelegd in verband met het werk van verzoeker: originele badge van de overheid, kopie van badge van de overheid, brief overplaatsing, foto's op zijn werk, een dreigbrief, een brief van de onderzoeksrechtbank van el Karrada aan het hof van beroep van el Rusafa en een beslissing van de onderzoeksrechtbank van el Karrada voor. Er dient echter opgemerkt te worden dat deze documenten enkel geloofwaardige verklaringen kunnen staven, wat zoals hierboven omstandig werd aangetoond niet het geval is. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie (Nota met opmerkingen, stuk 1) dat nagenoeg alle documenten (en ook badges) worden vervalst, zodat dergelijke stukken gemakkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van het voordeel van de twijfel zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet, noch aan de voorwaarden voor de omkering van de bewijslast zoals bepaald in artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5. Voor zover verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekers tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit het geheel van de informatie zoals opgenomen in het dossier (Landeninformatie, stuk 12, nr. 1 en 2; Nota met opmerkingen, stuk 2 en 3; UNHCR's Position on Returns to Iraq van 14 november 2016) blijkt bovendien duidelijk dat de situatie in Najaf, de regio van herkomst van verzoekers in het zuiden van Irak, hoegenaamd niet kan worden beschouwd als een situatie waarin artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet toepassing kan vinden. Het offensief van IS heeft deze regio niet bereikt. De veiligheidsmaatregelen in Najaf werden opgedreven. Najaf is stevig in handen van de Iraakse autoriteiten en er vinden in de regio geen directe confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger, de milities en de PMU. Er vinden in Najaf nagenoeg geen (zware) veiligheidsincidenten plaats en er vallen bijna geen burgerslachtoffers. Uit de voormelde informatie blijkt eveneens dat Najaf door verzoekers op een veilige wijze kan worden bereikt.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.6. Verzoekers vragen *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP